

Η μετάνοια (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 30, 2016

«Μετανοείτε και πιστεύετε στο Εὐαγγέλιο»¹. «Μετανοείτε, γιατί ἔφτασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»². Αὐτά ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ κηρύγματος τοῦ Θεανθρώπου. Κι αὐτά τὰ λόγια τὰ ἀπευθύνει Ἐκεῖνος μέχρι σήμερα σ' ἐμᾶς μέσ' ἀπό τό Εὐαγγέλιο. Ὅταν ἡ ἀμαρτία αὐξήθηκε πολύ στή γῆ, τότε ἦρθε ἐδῶ ὁ παντοδύναμος Γιατρός. Κατέβηκε στή χώρα τῆς ἐξορίας, στή χώρα τῶν μόχθων καί τῶν βασάνων μας -τῶν βασάνων πού προηγοῦνται τῶν αἰώνιων ἐκείνων τοῦ ἄδη- καί **εὐαγγελίστηκε τήν ἀπέλευθέρωση, τήν ἀνακούφιση, τή θεραπεία ὅλων τῶν ἀνθρώπων δίχως ἐξαίρεση.**

Μετανοείτε!

Ἡ δύναμη τῆς μετάνοιας θεμελιώνεται στή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Παντοδύναμος εἶναι ὁ Γιατρός, ἀποτελεσματική εἶναι ἡ θεραπεία πού μᾶς προσφέρει.

Τότε, τόν καιρό τοῦ κηρύγματος Του στή γῆ, ὁ Κύριος πρόσφερε τή θεραπεία σ' ὅλους ὅσοι ἦταν ἄρρωστοι ἀπό τήν ἀμαρτία. **Καμιάν ἀμαρτία δέν θεώρησε ἀθεράπευτη.** Συνεχίζει καί τώρα νά μᾶς καλεῖ. Ὑπόσχεται καί χαρίζει τήν ἄφεση κάθε ἀμαρτίας, τή θεραπεία κάθε ἐφάμαρτης ἀδυναμίας.

Ὁδοιπόροι τῆς γῆς! Ὅλοι ἐσεῖς πού σαγηνεύεστε ἀπό τόν πλατύ δρόμο μέ τόν ἀκατάπαυστο θόρυβο τῶν γήινων μεριμνῶν καί ἀπολαύσεων, ἀπό τὰ λουλούδια πού εἶναι ἀνάκατα μ' ἀγκάθια, ἐσεῖς πού προχωρᾶτε βιαστικά στόν δρόμο τοῦτο μέ τό τέρμα τό γνωστό σέ ὅλους μὰ καί λησμονημένο ἀπ' ὅλους -τόν τάφο τόν σκοτεινό καί τήν αἰωνιότητα τήν ἀκόμα πιά σκοτεινή καί φοβερή- σταματήστε! **Πετάξτε τὰ δεσμά τῆς γοητείας τοῦ κόσμου, πού διαρκῶς σᾶς κρατᾶ αἰχμάλωτους!** Ἀκοῦστε τί σᾶς κηρύσσει ὁ Σωτήρας καί δώστε στά λόγια Του τήν προσοχή πού πρέπει: «Μετανοείτε και πιστεύετε στο Εὐαγγέλιο». «Μετανοείτε, γιατί ἔφτασε ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο γιά σᾶς, ὀδοιπόροι τῆς γῆς, νά στρέψετε ὅλη τήν προσοχή σας σ' ἐτούτη τή βασική, τήν ὠφέλιμη, τή σωτήρια παραίνεση. Διαφορετικά, θά φτάσετε στό τέρμα, θά φτάσετε στόν τάφο, θά φτάσετε στίς πύλες τῆς αἰωνιότητας, χωρίς νά ἔχετε ἀποκτήσει ὀρθή ἀντίληψή της, χωρίς νά γνωρίζετε τίς ὑποχρεώσεις ἐκείνου πού μπαίνει σ' αὐτήν. Ἔτσι, θά ἔχετε ἐτοιμάσει ἐκεῖ γιά τόν ἑαυτό σας τή δίκαιη τιμωρία γιά τίς ἀμαρτίες σας. **Ἡ πιά βαριά ἀμαρτία εἶναι ἡ ἀδιαφορία γιά τὰ λόγια τοῦ Σωτήρα, ἡ περιφρόνηση τοῦ Σωτήρα.**

Μετανοείτε!

Απατηλός και πλανεμένος είναι ο δρόμος της επίγειας ζωής. Σ' αυτούς που κάνουν τά πρώτα τους βήματα, φαίνεται ατέλειωτος και γεμάτος **δράση**. Σ' αυτούς που έφτασαν στο τέρμα του, φαίνεται πάρα πολύ σύντομος και γεμάτος κούφια όνειρα.

Μετανοείτε!

Και τή **δόξα** και τον **πλούτο** και όλα τά άλλα **έγκόσμια αγαθά**, που για την απόκτησή τους χρησιμοποιεί όλον τον χρόνο της επίγειας ζωής του και όλες τις ψυχοσωματικές του δυνάμεις ο τυφλωμένος αμαρτωλός, θά υποχρεωθεί νά τά εγκαταλείψει τότε που βίαια θά αφαιρεθεί από την ψυχή του τό ένδυμά της, τό σώμα, τότε που θά οδηγηθεί από τούς άδυσώπητους άγγέλους στην κρίση του δίκαιου Θεού, του Θεού που άγνοούσε και περιφρονούσε.

Μετανοείτε!

Μοχθοούν και βιάζονται οί άνθρωποι ν' αποκτήσουν πλούσιες **γνώσεις**, γνώσεις όμως μικρής σημασίας, γνώσεις χρήσιμες μόνο πρόσκαιρα, γνώσεις που συμβάλλουν στην ικανοποίηση των αναγκών και των έπιθυμιών της επίγειας ζωής. Τή γνώση του Όντος και του έργου που είναι πραγματικά αναγκαία, δηλαδή τή γνώση του Θεού και της συμφιλίωσέως μας μ' Αυτόν μέσω του Λυτρωτή Ίησού Χριστού, δέν φροντίζουν νά την αποκτήσουν. Και όμως, **ή επίγεια ζωή μᾶς δόθηκε μόνο για την απόκτηση αυτής της γνώσεως**.

Μετανοείτε!

Άς κοιτάξουμε, άδελφοί, δίχως έμπάθεια, κάτω από τό φώς του Εύαγγελίου, την επίγεια ζωή μας. Θά διαπιστώσουμε πως είναι **μηδαμνής αξίας**. Όλα τά αγαθά της αφαιρούνται μέ τον θάνατο ή και πολύ νωρίτερα μέ διάφορα άπροσδόκητα περιστατικά. **Δέν αξίζει, λοιπόν, νά ονομάζονται αγαθά αυτά που χάνονται τόσο σύντομα! Απάτη είναι**, ή μάλλον δίχτυα. Και όσοι μπλέκονται σ' αυτά τά δίχτυα, στεροούνται τά άληθινά, τά αιώνια, τά ούράνια, τά πνευματικά αγαθά, που μπορούν νά τά αποκτήσουν μόνο αν πιστέψουν στον Χριστό και Τόν άκολουθήσουν, τραβώντας τον μυστικό δρόμο της εύαγγελικής ζωής.

Μετανοείτε!

Τί φοβερή που είναι ή τύφλωσή μας! Και πόσο φανερά άποδεικνύεται, άπ' αυτή την τύφλωση, ή πτώση μας! Βλέπουμε τούς συναθρώπους μας νά πεθαίνουν. Γνωρίζουμε ότι κι έμεϊς όπωσδήποτε θά πεθάνουμε, ίσως μάλιστα και πολύ σύντομα, γιατί κανένας άνθρωπος δέν έμεινε παντοτινά στή γή. Βλέπουμε, έπίσης, ότι για

τούς πίο πολλούς και πρίν από τόν θάνατο ή επίγεια εήμερία συχνά μεταβάλλεται σέ δυστυχία, ὅμοια κι αὐτή στήν πίκρα μέ τόν θάνατο. **Καίπαρά τήν τόσο καθαρή μαρτυρία τῆς ἴδιας τῆς πείρας μας, συνεχίζουμε νά κυνηγάμε μόνο τά πρόσκαιρα ἀγαθά, σάν νά ἦταν μόνιμα καί αἰώνια**. Σ' αὐτά ἔχουμε στρέψει ὅλη μας τήν προσοχή. Ξεχάσαμε τόν Θεό! Ξεχάσαμε τή μεγαλειώδη καί συνάμα φοβερή αἰωνιότητα!

Μετανοεῖτε!

Θά χάσουμε, ἀδελφοί, ὅπωςδήποτε θά χάσουμε ὅλα τά φθαρτά ἀγαθά μας. Οἱ πλούσιοι θά χάσουν τόν πλοῦτο τους, οἱ ἔνδοξοι θά χάσουν τή δόξα τους, οἱ νέοι θά χάσουν τά νιάτα τους, οἱ σοφοί θά χάσουν τή σοφία τους. Ἐνα μόνο αἰώνιο καί ἀληθινό ἀγαθό μπορούμε νά ἀποκτήσουμε στό διάστημα τῆς επίγειας ξενητιάς μας: τή γνώση τοῦ Θεοῦ (Θεογνωσία), τήν καταλλαγή καί τήν ἔνωση μέ τόν Θεό, τήν ὁποία μᾶς χάρισε ὁ Χριστός. Ἀλλά, γιά ν' ἀποκτήσουμε τό κορυφαῖο αὐτό ἀγαθό, **πρέπει νά ἐγκαταλείψουμε τήν ἀμαρτωλή ζωή, πρέπει νά τή μισήσουμε**.

Μετανοεῖτε!

Τί σημαίνει μετανοῶ; **Μετανοῶ σημαίνει συνειδητοποιῶ τίς ἀμαρτίες μου, μεταμελοῦμαι γι' αὐτές καί δέν τίς ἐπαναλαμβάνω**, ὅπως ἔλεγε κάποιος μεγάλος ὁσιος³. Μ' αὐτόν τόν τρόπο πολλοί ἀμαρτωλοί ἔγιναν ἅγιοι, πολλοί ἄνομοι ἔγιναν δίκαιοι.

Μετανοεῖτε!

Πετάξτε ἀπό πάνω σας ὄχι μόνο τίς φανερές ἀμαρτίες -τόν φόνο, τήν κλοπή, τήν πορνεία, τόν ὄρκο, τό ψέμα- , ἀλλά καί τίς ψυχόλεθρες διασκεδάσεις καί τίς σωματικές ἀπολαύσεις καί τίς μάταιες ὄνειροπολήσεις καί τούς κακούς λογισμούς, ὅλα ὅσα ἀπαγορεύει τό ἱερό Εὐαγγέλιο. Καθαριστεῖτε ἀπό τή βρωμιά τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς σας, λουστεῖτε μέ τά δάκρυα τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας.

Ὅταν βρίσκεσαι σέ κατάσταση ἀκηδίας καί ψυχικῆς ἀτονίας, **μῆ συλλογιστεῖς: "Ἐπεσα σέ βαριές ἀμαρτίες, ἀπέκτησα μέ τήν πολύχρονη ἀμαρτωλή ζωή κακές συνήθειες, πού μέ τόν καιρό, ἔγιναν σάν φυσικές ιδιότητες τῆς ψυχῆς μου. Ἐτσι δέν εἶναι δυνατή πιά γιά μένα ἡ μετάνοια"**⁴. Πρόκειται γιά σκοτεινές σκέψεις πού σπέρνει μέσα σου ὁ ἐχθρός, χωρίς νά τό ἀντιλαμβάνεσαι. Αὐτός γνωρίζει τή δύναμη τῆς μετάνοιας. Φοβᾶται, λοιπόν, μήπως μέ τή μετάνοια ἀποτινάξεις τόν ζυγό του, γι' αὐτό προσπαθεῖ νά σέ κρατήσει στήν ἀμαρτία, ἀποδίδοντας συκοφαντικά ἀδυναμία θεραπείας στόν παντοδύναμο Γιατρό, τόν Θεό. **Αὐτός πού θέσπισε τή μετάνοια εἶναι Ἐκεῖνος πού σέ ἔπλασε ἀπό τό τίποτα**. Ὁ Πλάστης σου, λοιπόν, ἀκόμα πίο εὔκολα μπορεῖ νά σέ ἀναπλάσει, μεταβάλλοντας τήν καρδιά σου ἀπό φιλάμαρτη σέ

φιλάρετη, από φιλόσαρκη, φιλήδουνη και κακοπροαίρετη σέ καθαρή, πνευματική και άγια.

Άς γνωρίσουμε, άδελφοί, τήν **άνέκφραστη αγάπη του Θεού προς τον πεσμένο άνθρωπο**. Ο Κύριος, ο άθώος και πανάγιος, ένανθρώπησε για νά ύποστει τή θανατική καταδίκη που έπρεπε σ' έμας, τούς ένοχους, και νά μάς λυτρώσει έτσι από τον θάνατο. Τί Τόν έφερε σ' έμας έδω, στή γη τής έξορίας μας; Μήπως ή άρετή μας; Κάθε άλλο! **Τόν έφερε ή οίκτρη κατάσταση στην όποία βρέθήκαμε λόγω τής άμαρτωλότητάς μας**.

Άς έχουμε θάρρος, άμαρτωλοί μου άδελφοί. Για μάς άκριβώς ο Κύριος πραγματοποίησε τό μεγάλο έργο τής ανανθρωπήσεώς Του. Μέ τήν άκατάληπτη εύσπλαχνία Του έριξε τό βλέμμα Του στην άσθένειά μας. Άς πάσουμε νά διστάζουμε! Άς πάσουμε νά καταθλιβόμαστε και νά ταλαντευόμαστε! Γεμάτοι πίστη, ζήλο και εύγνωμοσύνη, άς πλησιάσουμε στή μετάνοια και μ' αυτήν άς συμφιλιωθοϋμε μέ τον Θεό. «Και ο άμαρτωλός», λέει ο Κύριος, «**αν μετανοήσει για όλες τις άμαρτίες, που έκανε, και τηρήσει όλες τις έντολές μου και εφαρμόσει δικαιοσύνη και εύσπλαχνία, όπωςδήποτε θά ζήσει και δέν θά πεθάνει. Όλα τά άμαρτήματα, που είχε κάνει, θά ξεχαστοϋν· θά ζήσει πιά μέ τήν άρετή του**»⁵. Τέτοιαν ύπόσχεση δίνει ο Θεός στον άμαρτωλό μέ τό στόμα του μεγάλου προφήτη Του.

Άς ανταποκριθοϋμε μέ τις μικρές δυνάμεις μας στή μεγάλη αγάπη του Κυρίου, άς ανταποκριθοϋμε όσο είναι δυνατό νά ανταποκριθεί ένα πλάσμα, και μάλιστα πλάσμα πεσμένο, στην αγάπη του Πλάστη του. Άς μετανοήσουμε! Και άς μετανοήσουμε όχι μόνο μέ τά χείλη. Άς έκδηλώσουμε τή μετάνοιά μας όχι μόνο μέ λίγα φευγαλέα δάκρυα, όχι μόνο μέ τή σωματική συμμετοχή στην έκκλησιαστική λατρεία και τήν τυπική έκτέλεση κάποιων καλών πράξεων, όπως έκαναν οι Φαρισαίοι. Μαζί μέ τά δάκρυα και τήν έξωτερική εύλάβεια, άς προσφέρουμε στον Θεό και τον καλό καρπό τής άληθινής μετάνοιας: **Άς μεταβάλουμε τή ζωή μας, άς τήν κάνουμε, από ζωή άμαρτωλή, ζωή εύαγγελική**.

«Γιατί θέλετε νά πεθάνετε, Ίσραηλίτες;»⁶. Γιατί καταστρέφεστε, χριστιανοί μου, από τις άμαρτίες σας μέ τον αίώνιο θάνατο; Γιατί γεμίζει από σάς, τούς χριστιανούς, ο άδης, σάν νά μήν ύπάρχει στην Έκκλησία του Χριστού ή παντοδύναμη μετάνοια; Αυτό τό δώρο, αυτό τό δίχως όρια άγαθό δώρο του Θεού στους χριστιανούς, σέ κάθε στιγμή τής ζωής τους και για κάθε άμάρτημά τους ενεργεί μέ τήν ίδια δύναμη. Καθαρίζει κάθε ψυχικό ρύπο και σώζει κάθε άνθρωπο που επικαλείται τήν εύσπλαχνία του Κυρίου έστω και στις τελευταίες στιγμές του, λίγο πριν από τον σωματικό του θάνατο.

«Γιατί θέλετε νά πεθάνετε, Ίσραηλίτες;». Γι' αυτό χάνονται όριστικά οι χριστιανοί

μέ τον αιώνιο θάνατο, επειδή σ' όλη τήν επίγεια ζωή τους **ἀθετοῦν τίς ὑποσχέσεις πού ἔδωσαν στό Βάπτισμά τους** καί δουλεύουν στήν ἀμαρτία. Χάνονται, γιατί **δέν δίνουν τήν παραμικρή προσοχή στόν λόγο τοῦ Θεοῦ**, πού τούς καλεῖ σέ μετάνοια. Μήτε λίγες στιγμές πρίν ἀπό τόν θάνατό τους δέν κατορθώνουν νά ἐκμεταλλευθοῦν τήν ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς μετάνοιας! Κι αὐτό γιατί εἴτε δέν ἀπέκτησαν καμιά γνώση τοῦ χριστιανισμοῦ εἴτε τόν γνώρισαν σφαλερά, ἔτσι πού θά ἦταν καλύτερα νά μήν τόν εἶχαν γνωρίσει. «“Βεβαιώνω ἐγώ”, λέει ὁ Κύριος» –γιά νά ἐνισχύσει, θαρρεῖς, τήν πίστη τῶν ὀλιγόπιστων καί νά προκαλέσει τήν προσοχή τῶν ἀπρόσεκτων–, «“Βεβαιώνω ἐγώ”, λέει ὁ Κύριος, “ὅτι δέν θέλω τόν θάνατο τοῦ ἀσεβοῦς, ἀλλά θέλω νά ἐπιστρέψει ἀπό τόν ἀμαρτωλό του δρόμο καί νά ζήσει. Ἐπιστρέψτε, ἐπιστρέψτε ἀπό τόν κακό σας δρόμο! Γιατί θέλετε νά πεθάνετε, Ἰσραηλίτες;”»⁷.

Γνώριζε ὁ Θεός τήν ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων, γνώριζε ὅτι καί μετά τό Βάπτισμά τους θά ἔπεφταν σέ ἀμαρτίες. Γι' αὐτό θέσπισε τό Μυστήριο τῆς Μετάνοιας ἢ Ἐξομολογήσεως στήν Ἐκκλησία Του. Μυστήριο μέ τό ὁποῖο οἱ χριστιανοί καθαρίζονται ἀπό κάθε ἀμαρτία. **Ἡ μετάνοια, βέβαια, πρέπει νά συνοδεύεται ἀπό τήν πίστη στόν Χριστό**, ἀλλά καί νά προηγεῖται τοῦ Βαπτίσματος στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Μετά τό Βάπτισμα, πάλι, ἡ μετάνοια διορθώνει τόν ἀμαρτωλό πού ἔχει πίστη στόν Χριστό καί βαπτίστηκε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν πολλοί Ἰσραηλίτες ἀπό τά Ἱεροσόλυμα καί ἀπ' ὅλη τήν Ἰουδαία πήγαιναν στόν Ἰωάννη, τόν κήρυκα τῆς μετάνοιας, γιά νά βαπτιστοῦν ἀπ' αὐτόν στόν Ἰορδάνη, ἐξομολογοῦνταν πρῶτα τίς ἀμαρτίες τους⁸. Ὅπως σημειώνει ἕνας ἱερός συγγραφέας⁹ ὁ Τίμιος Πρόδρομος τούς ζητοῦσε νά ἐξομολογηθοῦν πρίν ἀπό τό βάπτισμα, ὄχι επειδή ὁ ἴδιος χρειαζόταν τήν ἐξομολόγησή τους, μά επειδή ἐπιζητοῦσε τή σωτηρία τους, επειδή, μ' ἄλλα λόγια, γιά τή σταθερότητα τῆς μετάνοιάς τους, ἦταν ἀναγκαῖο νά συνενώσουν τήν ὁμολογία τῶν παραπτωμάτων τους μέ τό αἶσθημα τῆς λύπης γιά τήν ἀμαρτωλότητά τους. **Τήν ψυχή πού συνηθίζει νά ἐξομολογεῖται, λέει ὁ ἴδιος ὄσιος, ἡ σκέψη τῆς ἐξομολογήσεως τή συγκρατεῖ σάν χαλινάρι καί δέν τήν ἀφήνει νά ἀμαρτήσῃ. Ἀντίθετα, τίς ἀμαρτίες πού δέν σκέφτεται κανεῖς νά τίς ἐξομολογηθεῖ, τίς διαπράττει ἄφοβα συνεχῶς σάν σέ σκοτάδι**¹⁰.

Μέ τήν Ἐξομολόγηση διαλύεται ἡ φιλία μέ τίς ἀμαρτίες. Ἡ ἀπέχθεια πρὸς τίς ἀμαρτίες εἶναι τό γνώρισμα τῆς γνήσιας μετάνοιας τῆς ψυχῆς καί τῆς σταθερῆς ἀποφάσεώς της νά ζήσει ἐνάρετα.

Ἄν συνηθισες νά ἀμαρτάνεις, πρέπει νά ἐξομολογεῖσαι πολύ συχνά. Ἐτσι σύντομα θά ἐλευθερωθεῖς ἀπό τήν αἰχμαλωσία τῆς ἀμαρτίας καί εὐκολα θ' ἀκολουθήσεις τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ὅλος χαρά.

Ὅποιος συχνά προδίδει τούς φίλους του, τούς κάνει ἐχθρούς του καί τούς διώχνει μακριά του. Ἔτσι καί ὅποιος συχνά ἐξομολογεῖται τίς ἀμαρτίες του, τίς διώχνει μακριά του. Γιατί **οἱ ἀμαρτίες, πού στηρίζονται στήν ὑπερηφάνεια τῆς πεσμένης φύσεώς μας καί ἐνισχύονται ἀπ' αὐτήν, δέν ἀντέχουν τόν ἔλεγχο καί τόν διασυρμό.**

Ὅποιος μέ τήν ἐλπίδα τῆς μετάνοιας ἀμαρτάνει ἐκούσια καί προμελετημένα, εἶναι δόλιος στίς σχέσεις του μέ τόν Θεό. Τόν ἄνθρωπο αὐτό τόν βρίσκει ἀπροσδόκητα ὁ θάνατος, κι ἔτσι δέν προλαβαίνει νά μετανοήσει, ὅπως εἶχε ὑπολογίσει, καί νά ζήσει ἐνάρετα¹¹.

Μέ τήν ἐκούσια ἀμαρτωλότητα χάσαμε, ἀδελφοί, τήν ἀγία ἀγνότητα, τήν ἀγνότητα τήν ἀνέγγιχτη ὄχι μόνο ἀπό τήν ἔμπρακτη ἀμαρτία μά κι ἀπό τή γνώση τοῦ κακοῦ, τήν ἀγνότητα τή γεμάτη πνευματική λάμψη, μέ τήν ὁποία βγήκαμε ἀπό τά χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Χάσαμε, ὅμως καί τήν καθαρότητα μέ τήν ὁποία βγήκαμε ἀπό τήν κολυμβήθρα τοῦ ἀναγεννητικοῦ Βαπτίσματος. Τό ἔνδυμα τῆς ψυχῆς μας, πού τό ἔκανε κατάλευκο ὁ Λυτρωτής, τό λερώσαμε στήν πορεία τῆς ζωῆς μας μέ διάφορα ἀμαρτήματα. Ἐνα λουτρό μᾶς ἔμεινε γιά νά πλυθοῦμε καί νά καθαριστοῦμε ψυχικά, τό **λουτρό τῆς μετάνοιας**. Τί θά γίνει, ἂν ἀδιαφορήσουμε γι' αὐτό; Ἀναπόφευκτα θά παρουσιαστοῦμε στόν Θεό μέ τίς ψυχές μας ρυπαρές ἀπό τήν ἀμαρτία. Κι Ἐκεῖνος, ἀφοῦ θά τίς κοιτάξει ἀυστηρά, θά τίς καταδικάσει στή φωτιά τῆς γέεννας.

«Λουστεῖτε (στό λουτρό τῆς μετάνοιας)», λέει ὁ Θεός στούς ἀμαρτωλούς, «**καί γίνετε καθαροί, βγάλτε ἀπό τίς ψυχές σας τίς κακίες, γιά νά μήν τίς βλέπουν τά μάτια μου... Κι ἐλάτε νά κριθοῦμε...**»¹². Ποιά εἶναι ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ, πού ἀκατάπαυστα καλεῖ σέ μετάνοια τόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο στή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του; **Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀναγνωρίσει τά ἀμαρτήματά του καί ἀποφασίσει εἰλικρινά νά μετανοήσει, νά τί θά κάνει ὁ Θεός:** «**Ἄν οἱ ψυχές σας εἶναι κόκκινες ἀπό τίς ἀμαρτίες σας, ἐγώ θά τίς κάνω ἄσπρες σάν χιόνι· κι ἂν εἶναι κατακκόκινες, θά τίς κάνω ἄσπρες σάν τό μαλλί**»¹³. Ἄν, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος περιφρονήσει τήν τελευταία τούτη κλήση του σέ μετάνοια ἀπό τόν πολυεύσπλαχνο Θεό, τότε, ὅπως ὁ ἴδιος τόν προειδοποιεῖ, θά χαθεῖ τελειωτικά: «**Ἄν, ὅμως δέν θελήσετε νά μέ ἀκούσετε, θά γίνετε τοῦ ξίφους τροφή**»¹⁴.

«**Ἐεχνᾶς**», λέει ὁ ἀπόστολος, «**πώς ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ θέλει νά σέ ὀδηγήσει στή μετάνοια;**»¹⁵. **Ὁ Θεός μακρόθυμα βλέπει τά ἀμαρτήματα πού ἔκανες μπροστά στά μάτια Του, τήν ἀλυσίδα τῶν ἀμαρτημάτων πού συνθέτουν ὅλη τή ζωή σου. Περιμένει τή μετάνοιά σου καί συνάμα σ' ἀφήνει νά διαλέξεις ἐλεύθερα εἴτε τή σωτηρία σου εἴτε τήν ἀπώλειά σου**. Κι ἐσύ δείχνεις τόση καταφρόνια στήν ἀγαθότητα καί τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ! Δέν διορθώνεσαι. Γίνεσαι ὄλο καί πιο ράθυμος, ὄλο καί πιο ἀδιάφορος ἀπέναντι στόν Θεό καί τόν αἰώνιο προορισμό σου. Ἄλλο δέν κάνεις παρά νά πληθαίνεις τίς ἀμαρτίες σου, προσθέτοντας

στis παλιές καινούριες και πiό βαριές. «Παραμένεις σκληρός και άμετανόητος, και συσσωρεύεις για τον έαυτό σου τήν όργή του Θεού για τήν ήμέρα τής κρίσεως, όταν θά γίνει σ' όλους φανερή ή δίκαιη κρίση του Θεού. Τότε ό Θεός θά πληρώσει τον καθένα κατά τά έργα του. Θά δώσει αιώνια ζωή σ' όσους κάνουν ύπομονετικά τό καλό και αναζητούν έτσι τή δόξα, τήν τιμή και τήν άφθαρσία κοντά στον Θεό. Αντίθετα, ό θυμός και ή όργή του Θεού περιμένουν όσους αντιστρατεύονται σ' Αυτόν, αντιστέκονται στην αλήθεια και ύπηρετούν τήν άδικία. Θλίψη και στενοχώρια περιμένουν κάθε άνθρωπο πού ύπηρετεί τό κακό»¹⁶.

1 Μάρκ. 1:15

2 Ματθ. 4:17

3 Τό Γεροντικόν, Άββάς Ποιμήν, απόφθεγμα ρκ´

4 Πρβλ. Όσίου Μακαρίου του Μεγάλου, Όμιλία Πνευματικά, ΙΑ´,15

5 Ίεζ. 18:21-22.

6 Ίεζ. 18:31.

7 Ίεζ. 33:11.

8 Βλ. Ματθ. 3:5-6.

9 Όσιος Ίωάννης ό Σιναίτης, ό.π., Δ´58.

10 Ό.Π., δ´, 46.

11 Πρβλ. Άββά Ίσαάκ του Σύρου, Λόγοι Άσκητικοί, Ε´, 4.

12 Ήσ. 1:16, 18.

13 Ήσ. 1:18.

14 Ήσ.1:20.

15 Ρωμ. 2:4.

16 Ρωμ. 2:5-9.

(Άπό τό βιβλίο «ΑΣΚΗΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ» Αγίου Ίγνατίου Μπριαντσανίνωφ, ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)

(Εύχαριστοῦμε θερμά τόν Ἡγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Παρακλήτου γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδει ἡ Ἱερά Μονή. Ἱερομόναχος Σάββας Ἀγιορείτης <http://HristosPanagia3.blogspot.com>)